

podgrejao je stare antikomunističke stereotipe neutralizujući karakter fašističkog imperijalizma (Icebreaker 1995). Cilj komunizma bio je navodno ovladavanje svetom. Crvena armija 1941. prodire iz Nemačke i Francuske ka Italiji i Španiji, svuda se širi teror NKVD-a, logori i milionska hapšenja, svuda vladaju kriminalci i Jevreji – bio je to sadržaj noćne more koju je oživeo Suvorov prikazujući tobože planiranu operaciju "Oluja", koja je trebala da počne 6. jula 1941. snažnim napadom Crvene armije na Nemačku i ostatak Evrope. Bio je to, tobože, dugo pripremani napad na "imperijalističke sile" koji je Hitler preduhitrio. Revizionistički istoričari jedva su dočekali da ponove da je Hitler preventivnim udarom dve nedelje ranije pre sovjetskog u stvari sprečio Staljina da boljševizira svet. Dakle, Hitler je uistinu spasao svet. Suvorovljeva knjiga doživela je 87 izdanja na 18 jezika (Icebreaker 1995). Revizionisti su je zdušno prihvatili smatrajući da su u njoj dokazane pripreme za invaziju i sovjetizaciju Evrope. Nemačka je kao ledolomac trebala samo da razori evropski poredak, a da krajnji ishod bude sovjetizacija čitave Evrope. A čak i da je Hitler počeo Barbarosu nekoliko nedelja docnije, Crvena armija bi, navodno, znatno ranije dosegla Berlin i ugrozila Evropu. Nepouzdanost ovih istorijskih špekulacija, opovrgavaju razložna upozorenja da bi se, čak i u slučaju pretpostavljenog sovjetskog napada, Zapadna Evropa i SAD brzo ujedinile u antiboljševizmu. Prevod Suvorovljeve knjige u Nemačkoj dobrodošao je konzervativcima da otvore raspravu o tome da li je Hitler ili neko drugi počeo rat na Istoku, a rusko izdanje 1992. pokrenulo je debatu domaćih istoričara o Staljinu. Rusi su isticali defanzivnu prirodu sovjetskog ratnog plana, pozivajući se na davno dokazane Hitlerove planove osvajanja Istoka. Ali, pokrenuto pitanje, da li je Staljin bio branilac Zapada ili je planirao njegovo porobljavanje, otvorilo je problem ruskog imperijalizma i zadiralo u pitanje ruskog identiteta. Početkom 1990-ih rasprava o Staljinovim ratnim ciljevima otvorila je tzv. ruski Historikerstreit. Dok je u Nemačkoj Suvorov oživeo stare stereotipe o azijskoj Rusiji, u Rusiji je njegov revizionizam poslužio belogardejskoj demonizaciji sveukupne sovjetske spoljne politike, kojoj je navodno uvek bio cilj samo nasilno širenje svetske revolucije.

Opovrgavajući ovaj smišljeni senzacionalizam, Gabriel Gorodetski je 1999. objavio knjigu "Velika zabluda" pokazujući na novom arhivskom materijalu da su vladajući krugovi V. Britanije bili u zabludi, pokazujući malo interesovanja za SSSR, jer su verovali da je Staljin veran Hitlerov saveznik. S druge strane, Staljin je takođe bio u zabludi u pogledu vremena Hitlerovog napada (Mawdsley 2000). Gorodetski je odbacio senzacionalistički Icebreaker argument tvrdeći da Staljin nije imao poverenja u sovjetsku armiju jer su njegovi odnosi sa vojskom bili "hazardni". Uprkos upozorenjima o predstojećem nemačkom napadu izgleda da je Staljin donekle verovao nemačkom ambasadoru u Moskvi grofu Šulenbergu koji je inače polagao velike nade u kontinentalni blok i izgleda time najviše zaveo Staljina. Reč je o Ribentropovoj ideji kontinentalnog bloka evroazijskih velikih država "od Madrida do Jokohame" uperenog protiv anglosaksonskih okeanskih sila. Ona je pala u vodu kada su Nemci u jesen 1940. ocenili: ukoliko se u toku 1941. ratom ne reši Istočno pitanje, već se ostane na srednjoevropskoj poziciji izvojevanoj 1940, koja je za strategiju kontinentalnog rata bila prostorno isuviše uska i ekonomski neautarhična, to će jednog dana odvesti kapitulaciji pred okeanskim silama. Pre debate Historikerstreit vodeći nemački istoričari složili su se da je upravo ova računica, a ne preventivni udar, bila glavni uzrok munjevitog rata na istoku (Kuljić 1987, str. 156-188). Od kraja 1980-ih revizionisti pokušavaju da sliku istorije prerade rasterećujući Hitlera od odgovornosti za rat. Teza o preventivnom Hitlerovom napadu je vojnooperativni deo revizije slike o fašizmu. Opovrgavajući je, Gorodetski je video Staljina kao realpolitičara koji je vodio spoljnu politiku, koja nije bila